

16 Οκτωβρίου, 1990

[Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στές]

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΛΑΣΙΟΣ,

Εφεσείων,

v.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΑΝΤΩΝΙΟΥ,

Εφεσίβλητου.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 7341).

5 Συντρέχουσα αμέλεια — Παράλειψη λήψεως λογικών προφυλάξεων απ' αυτόν, που υπέστη τις ζημιές, για το ίδιο το συμφέρον του, με αποτέλεσμα συμβολή του στις ζημιές του — Υποχρέωση προβλέψεως φανερού κινδύνου — Παράλειψη εξαιρετικών προφυλάξεων κατ' απλών πιθανοτήτων δεν συνιστά συντρέχουσαν αμέλεια.

10 Το μόνο ερώτημα στην υπόθεση αυτήν ήταν κατά πόσο ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο αποφάσισε ότι ο εφεσείων ευθύνετο πλήρως για την οδική σύγκρουση, που είχε προκληθεί, όταν το υπ' αυτού οδηγούμενο αυτοκίνητο εισήλθε από πάροδο στα Λατοιά σε κύριο δρόμο και συνεκρούσθη με το αυτοκίνητο, που οδηγούσε ο Εφεσίβλητος κανονικά στο αριστερό μέρος της κυρίας οδού.

15 Ο Εφεσείων είχε σταματήσει στο σημείο " αλτ ", αλλά μετά ξεκίνησε και εισήλθε στην κυρίαν οδόν χωρίς να προσέξει την επέλευση του αυτοκινήτου οχήματος του Εφεσιβλήτου. Η ορατότητα από το σημείο " αλτ " προς την κυρίαν οδόν προς την πλευράν απ' όπου ήρχετο ο Εφεσίβλητος ήταν ανύπαρκτη. Η ορατότητα, όμως, 11 πόδια μετά το σημείο " αλτ " εγίνετο 100 μέτρα. Το εμπόδιο ήταν οικία στην γωνιάν. Ο Εφεσείων δεν εσταμάτησε εκ νέου εκεί όπου άρχιζε η ορατότητα. Ο Εφεσίβλητος οδηγούσε με ταχύτητα 25-30 μιλίων, όταν δε ο Εφεσείων εισήλθε στον κύριο δρόμο, ο Εφεσίβλητος ήταν ήδη 20-30 πόδια μακριά από την διασταύρωση.

25 Το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάσισε, ενόψει των πιο πάνω γεγονότων και με θεμέλιο τις αρχές, που αναφέρονται στο πιο πάνω περιληπτικό σημείωμα, ότι ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο αποφάσισε το θέμα της ευθύνης.

Η Έφεση απορρίπτεται με έξοδα.

Αναφερόμενες Υποθέσεις:

*Drousiotis and Another v. Xeni and Others (1976) 1 C.L.R 161**Karikatou v. Soteriou and Another (1979) 1 C.L.R 150***Έφεση.**

Έφεση από τον εναγόμενο κατά της απόφασης του 5
 Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Ιωαννίδης, Ε.Δ.)
 που δόθηκε στις 14 Φεβρουαρίου, 1987 (Αρ. Αγωγής
 5293/84), με την οποία διατάχθηκε να πληρώσει στον ενά-
 γοντα το ποσό των £850.- ειδικές ζημιές που υπέστη ο ενά-
 γων σε αυτοκινητικό δυστύχημα. 10

*Ε. Ευσταθίου, για τον εφεσείοντα.**Α. Δανός, για τον εφεσίβλητο.*

Ο Πρόεδρος κ. Α. Λοΐζου ανάγνωσε την ακόλουθη από-
 φαση.

Α. ΛΟΪΖΟΥ, Π: Στην παρούσα έφεση το εγειρόμενο 15
 θέμα εκ μέρους του εφεσείοντα είναι η απόρριψη από τον
 πρωτόδικο δικαστή της υπεράσπισης του ότι υπήρχε συ-
 ντρέχουσα αμέλεια από τον εφεσίβλητο - ενάγοντα και ότι
 εσφαλμένα βρήκε τον εφεσείοντα - εναγόμενο εξ ολοκλή-
 ρου υπεύθυνο διά το αυτοκινητιστικό δυστύχημα στο 20
 οποίο είχαν εμπλακεί τα αυτοκίνητα που οι δύο διάδικοι
 οδηγούσαν.

Τα γεγονότα της υπόθεσης όπως φαίνονται από την
 απόφαση του πρωτόδικου δικαστή, είναι ότι στις 2 Φε-
 βρουαρίου, 1984 ο εφεσίβλητος οδηγούσε το αυτοκίνητό 25
 του με αριθμό εγγραφής GJ 366 κατά μήκος της οδού
 Αγίου Γεωργίου στα Λατσιά και ο εφεσείων οδηγούσε το
 αυτοκίνητό του με αριθμό εγγραφής JM 775 κατά μήκος
 της οδού Αρχ. Μακαρίου η οποία είναι ελεγχόμενη με
 σήμα αλτ στο σημείο που δημιουργεί διασταύρωση με την 30
 οδό Αγίου Γεωργίου, μέσα στην οποία συγκρούστηκαν.

Στη συνέχεια ο πρωτόδικος δικαστής από τη μαρτυρία που τέθηκε ενώπιόν του έκαμε τις πιο κάτω διαπιστώσεις:

5 (α) Ότι το δυστύχημα έγινε εντός της διασταυρώσεως και εις απόστασιν 12 ποδών από την νοητή γραμμή της εισόδου της Μακαρίου προς την Αγίου Γεωργίου.

10 (β) Ότι από το Αλτ της Μακαρίου και προς τα αριστερά εντός της Αγίου Γεωργίου λόγω του ότι υπάρχει οικία διά να έχει ένας ορατότητα πρέπει να προχωρήσει 11 πόδια και να φθάσει την νοητή ευθεία της Αγίου Γεωργίου και από εκεί η ορατότης είναι 100 μέτρα εντός της Αγίου Γεωργίου.

15 (γ) Ο εναγόμενος, αν και σταμάτησε εις το Αλτ της Μακαρίου, προχώρησε μετά και εισήλθεν εις την Αγίου Γεωργίου χωρίς να ξανασταματήσει εις την νοητή γραμμή της Αγίου Γεωργίου.

(δ) Δεν είδε το αυτοκίνητο του ενάγοντος προτού εισέλθει εις την Αγίου Γεωργίου και το είδε όταν βρισκόταν μόνον τρία μέτρα από αυτόν.

20 (ε) Ο ενάγων οδηγούσε με ταχύτητα 25-30 μιλίων την ώρα και όταν επλησίασε 10, 15 ή 20 πόδια την διασταύρωσιν είδε από τα δεξιά του το αυτοκίνητο του εναγομένου εν κινήσει να εισέρχεται εις την διασταύρωσιν και έγινε η σύγκρουσις μεταξύ των δύο αυτοκινήτων, χωρίς οιοσδήποτε των οδηγών να χρησιμοποιήσει τα φρένα του."

25

30 Με βάση τις πιο πάνω διαπιστώσεις κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο εναγόμενος - εφεσείων ευθύνετο για το δυστύχημα λόγω της αμέλειάς του και ότι η αμέλειά του συνίστατο εις το "ότι εισήλθε από πάροδο στον κύριο δρόμο χωρίς να βεβαιωθεί ότι ήτο ασφαλές δι' αυτόν και χωρίς να προσέξει το αυτοκίνητο του ενάγοντος που οδηγείτο αριστερά και εντός του κυρίου δρόμου".

Είναι η θέση του ευπαίδεντου συνηγόρου του εφεσείο-

να ότι υπήρχε συντρέχουσα αμέλεια εκ μέρους του εφεσί-
βλητου διότι έπρεπε σε μια πολυσύχναστη διασταύρωση
για την κίνηση της οποίας ήτο ενήμερος, μια και κατοικεί
στη γειτονιά αυτή, να προβλέψει την πιθανότητα ενός κιν-
δύνου που ήταν εύλογα φανερό ότι μπορούσε να υπάρξει. 5
Με άλλα λόγια ότι θα έπρεπε να είχε δει έγκαιρα τον εφε-
σειόντα ή και να λάβει τα σχετικά μέτρα του για να απο-
φύγει τη σύγκρουση.

Οι νομικές αρχές που διέπουν το θέμα της συντρέχου-
σας αμέλειας είναι καλά καθορισμένες. Αυτή δεν στηρίζε- 10
ται πάνω στην ύπαρξη καθήκοντος του ζημιωθέντος προς
τον εναγόμενο. Εκείνο που είναι αναγκαίο να αποδειχθεί
όταν εγείρεται η ύπαρξη συντρέχουσας αμέλειας είναι ότι
αυτός που ζημιώθηκε δεν πήρε για το ίδιο του συμφέρον
λογικές προφυλάξεις και έτσι συνέβαλε με την έλλειψη 15
φροντίδας στη ζημιά του. Ένας όμως ευθύνεται για συν-
τρέχουσα αμέλεια εάν ώφειλε εύλογα να είχε προβλέψει
ότι θα μπορούσε να ζημιωθεί αν δεν ενεργούσε όπως ένας
λογικός άνθρωπος. Ένας ενάγοντας όμως δεν είναι συνή-
θως υπόχρεως να προβλέψει ότι ένα άλλο πρόσωπο μπο- 20
ρεί να είναι αμελές εκτός αν η πείρα δείχνει μια συγκεκρι-
μένη αμέλεια να είναι συνηθισμένη κάτω από τις
περιστάσεις.

Έχουμε εξετάσει τα περιστατικά της υπόθεσης με βάση
τις διαπιστώσεις που έκαμε ο πρωτόδικος δικαστής και οι 25
οποίες δεν αμφισβητήθηκαν, και έχουμε καταλήξει ότι το
συμπέρασμα της αποκλειστικής αμέλειας του εφεσειόντα
και της μη υπάρξεως συντρέχουσας αμέλειας από τον εφε-
σίβλητο είναι ορθό.

Είναι γεγονός ότι ένας που οδηγά στον κύριο δρόμο 30
δεν δικαιούται να το πάρει ως δεδομένο ότι μια και έχει
προτεραιότητα πρέπει να αγνοήσει κάθε άλλο κίνδυνο
που μπορεί να προέλθει από μια πάροδο όταν ένας οδη-
γός τέτοιος πρέπει να προβλέψει την πιθανότητα ότι ο
κίνδυνος είναι εύλογα φανερός. Αν όμως ο κίνδυνος είναι 35
μια απλή πιθανότητα δεν υπάρχει αμέλεια εάν δεν επήρε
εξαιρετικές προφυλάξεις. (Βλέπε *Droushiotis and Another*

v. Xeni and Others (1976) 1 C.L.R. 161 και *Karikatou v. Soteriou and Another* (1979) 1 C.L.R. 150).

5 Στην προκειμένη περίπτωση ο τρόπος που βγήκε ο εφεσείοντας από την ελεγχόμενη πάροδο ήτο τέτοιος σε σχέση με την απόσταση στην οποία ευρίσκετο το αυτοκίνητο του εφεσίβλητου που ο τελευταίος δεν μπορούσε να κάμει οτιδήποτε για να αποφύγει το δυστύχημα. (Βλέπε *Hadjigeorgiou and Another v. Rodinis* (1978) 1 C.L.R. 175. Εν πάση δε περιπτώσει δεν υπήρχε τίποτε στη μαρτυρία που να δεικνύει ότι η δυνατότητα του κινδύνου που θα προήρχετο από την έξοδο αυτοκινήτου από την πάροδο ήταν εύλογα φανερή και ότι μπορούσε να προβλεφθεί και ο εφεσίβλητος την αγνόησε.

15 Ως εκ τούτου η έφεση απορρίπτεται με έξοδα υπέρ του εφεσίβλητου.

Έφεση απορρίπτεται με έξοδα.